

Leiedam by night

(Naar Zita Swoon, *l'opaque paradis*)

Oh mijn stad, schitterende melancholie, onuitgepakt cadeau langs verzonken kades, waarom verlies ik mijzelf hier in muizenissen geflambeerd als cognac ?

“parfois il faut oublier”, ik moet leren vergeten zoals die vergeelde plezierbootjes, slaapdronken als paarden in de lasso van hun *golden cowboy* gekluisterd.

je straten zijn als velden leeg, je blote riviernavel verleidt de laatste nachtvogels, met een décolleté zo diep als de zee en niets vult de tijd.

Oh mijn stad, langs je oevers zingen sirenen een melig lied van wat voorbij is gevaren, hun uitgebeende carcassen montparnassen tot torens.

daar vinden kinderen van de KADE (*het quartier latin van Deinze*) straks hun nieuwe *avant-garde* uit. Ze zullen zeggen: *“het licht van de maan te smaken is ons hoogste geluk.”*

© Steven Van de Putte

Geschreven in opdracht van het Leietheater voor de Week van de Belgische Muziek, 8 tot en met 14 februari 2021

Foto: Ive Steyaert